

Hastrup: Ved en ændring af loven om regulering af bymæssige bebyggelser i 1965 blev det bestemt, at der i et byudviklingsområde skal være udlagt tilstrækkeligt areal i inderzone til dækning af behovet for opførelse af boliger til det dobbelte af den forventede befolkningstilvækst for en planlægningsperiode på normalt 15 år. Det bestemtes også, at der skulle være byggemoden jord til dækning af behovet 5 år frem i tiden. Hensigten hermed var jo at fremme udbuddet af jord, hvorved det også ville være muligt at lette presset på priserne. De eneste tal, jeg har kunnet finde, stammer fra 1963 og er optrykt i en bog, som nylig er udkommet under redaktion af professor von Eyben og professor Thøger Nielsen. De viser, at der på det tidspunkt, men altså før denne lovændrings gennemførelse, var 2.500 ha byggemoden jord til boliger i København og Frederiksberg og i Københavns og Roskilde amter. Det svarer til knap 2 års forbrug, altså langt under lovens forudsætninger. Det er mit indtryk, at forholdet ikke har forbedret sig, men at der måske tværtimod er tale om en forværring. Rent faktisk kan man i hvert fald konstatere, at i Københavns amt findes der meget få arealer i inderzone. Jeg har derfor bedt ministeren oplyse, hvad han kan sige om dette spørgsmål, om hvordan situationen forholder sig i dag, og om man kan hævde, at lovens forudsætninger er opfyldt.

Boligministeren (Kaj Andresen): Det er rigtigt, at efter byreguleringsloven skal byudviklingsplanernes mindste rummelighed fastsættes til det dobbelte areal til dækning af den forventede befolkningstilvækst for planlægningsperioden samt arealer til offentlige formål og erhvervsarealer. Endvidere skal byudviklingsudvalget senest 5 år efter byplannævnets godkendelse af planen redegøre for planens rummelighed, eventuelt med en revision som skitseret, og endelig kan en byudviklingsplan til enhver tid tages op til revision. Inden by-

plannævnet godkender en byudviklingsplan, skal den forelægges boligministeren og det særlige folketingsudvalg.

Der er i de byudviklingsplaner, der er godkendt efter disse bestemmelser, taget hensyn til kravet om den dobbelte rummelighed i inderzonen. I et enkelt tilfælde, hvor forslaget til byudviklingsplan i det væsentlige var udarbejdet inden ændringen af loven, og hvor rummelighedskravet ikke kunne anses for helt opfyldt, blev byudviklingsplanen godkendt, men med en gyldighedsperiode på kun 10 år i stedet for de 15 år, som ellers gælder, men jeg vil da gerne føje til, at det i dette tilfælde især var på grund af visse uafklarede byplannæssige forhold i området, at gyldighedsperioden blev nedsat. I andre tilfælde har byplannævnet lagt § 5, stk. 3, til grund, hvorefter rummeligheden skal ses i sammenhæng med naturligt sammenhørende områder.

I den forbindelse vil jeg gerne pege på, at der siden 1965 er sket godkendelse af en række byudviklingsplaner med deraf følgende stillingtagen til rummeligheden på de omfattede områder. Jeg kan nævne partielle byudviklingsplaner: nr. 6 for den vestlige del af Københavnsegnen, nr. 7 for den nordlige del af Københavnsegnen og nr. 8 for Amagerkommunerne samt en ny samlet byudviklingsplan for Århusegnen, 6 partielle byudviklingsplaner for en række kommuner i Ålborgegnens ydre områder, byudviklingsplaner for Frederiksværk-, Fredericia-, Frederikshavn-, Holbæk-, Rødby- og Svendborgegnene. Desuden foreligger der forslag til byudviklingsplaner for egnene omkring Herning, Sæby, Middelfart, Nykøbing Falster og Hornsherred samt en byudviklingsplan for hele Odense-byudviklingsområdet til afløsning af den gældende plan. I alle disse tilfælde vil bestemmelserne efter byreguleringsloven være opfyldt. Jeg kan derfor besvare hr. Hastrups spørgsmål med hensyn til byudviklingsplanernes rummelighed bekræftende.

Hvad derimod angår spørgsmålet om ud-